

ва. Доказателство на това имаме у Іоанпа Сцилице; онъ не указува ни на Патріарха, нито на Соборъ Цариградскій Патріаршескій, а говори направо, що послѣ Льва Българскаго Архіепископа, Царица Θεодора возвела е на негово мѣсто Теодула, който е былъ Игуменъ въ Монастырь св. Велико-мученика Мокія 72). Сѣщо така поставены са были на Архіепископскій Българскій Столъ и преемницы Теудоловы, именно: Іоаннъ второй, Лампенскій Монахъ и сподвижникъ Патріарха Ксифилина въ Царствованіе Константина Дуки. 73), и Іоанъ третій, нарицаемый Аинось. (ἄινος) или певнопійца, въ царствованіе Никифора Вотаниата 74). —

По правата, които Царь Юстиніанъ Великій, какъ славянинъ, дарова на Охридската Епископія, вишеспомянутыѣ Архіепископы бѣха пълномощны распоредители въ Българіи въ църковно отношеніе, каквото свидѣлствувать за това пихны сѣвременицы и самитѣ Архіепископы Охридскій и всея Българіи. Наприм. такво свидѣтельство мы нахождаме въ едно писмо блаженнаго Теофилакта, Архіепископа Охридскаго и всея Българіи, което е писалъ онъ Епископу Халкидонскому Михайлу. Между други рѣчи въ това писмо Теофилактъ говори: „Единъ испѣденный изъ община монахъ българскій бѣше началъ да построй на свое мѣсто Монастырь съ право Ставропигіи, Мы му восприпятсгвувахме заради това, защото онъ пачна свое дѣло безъ никакво наше позволеніе и сѣгласіе, и нѣма на това нѣщо никакво право ни споредъ правила църковни, нито споредъ гражданскы (общественны) законы. Когато забодѣ онъ крѣсть на мѣстото заради прѣдполагаемый Монастырь, азъ го попытахъ: съ чіе право прави онъ това нѣщо, и чухъ отъ него странный и невразумительный заради мене отговоръ. Именно ми отговори, що онъ това

---

72) Memor. popul. Т. II, pag. 659.

73) Ibidem. pag. 660.

74) Ibidem pag. 667.